

mede handelskyndige, og det er meget forstaaeligt, at de have faaet dette: Skik og Brug i Handelen, sat ind; men det er jo en ret vag Bestemmelse; for det store Publikum ved i hvert enkelt Tilfælde ikke, om det er Skik og Brug i den og den Del af Handelen, at stikke dem saa meget Blaar i Øjnene som muligt. Derfor har det Mindretal, hvortil jeg hører, stillet en Ændring til dette Stykke. Man har nemlig foreslaaet, at der tilføjes ved Slutningen af dette første Stykke: „Naar Produktionslandet er anført“, saaledes at der paa en saadan Vare, naar der i det hele taget skal være Betegnelse paa den, skulde staa: om det er dansk Produkt eller tykst Produkt eller Produkt fra et eller andet af de andre Lande, saa var man jo mere paa det rene med, havde større Chancer for at faa, hvad man virkelig ønskede at faa, vifterede ikke i saa høj Grad at faa stuet Blaar i Øjnene. Jeg har hørt sige, for Næsten fra ret kompetent Side, at hvis en saadan Bestemmelse kommer til at staa i Loven, er der ligesom Varer, som produceres her hjemme og som nu omsættes i meget betydelig Grad, som man ikke vil kunne sælge, i alt Fald ikke til den Pris, man før har faaet for dem. Det lyder jo som en Indvending med ret god Mening i, men nærmere beset er der ikke saa synderlig god Mening deri, det vil sige, at fordi Betegnelsen ikke staar der, stikkes der i dette Øjeblik Folk Blaar i Øjnene, de tro, at de købe en anden Vare end den, de virkelig købe. Derjom det ikke kan stude danske handlende noget, kan man jo tage sig det nogenlunde let, at denne Bestemmelse kommer til at staa der, jeg tror, at det vil være velsedende for Publikum i det hele taget. Denne Ændring er jo kun tiltraadt af et Mindretal i Udvalget, men jeg haaber, at Flertallet i Tinget vil være enigt med Mindretallet i Udvalget. Andet Stykke i § 3 maa jeg ogsaa tillade mig at oplæse, det lyder saaledes: „Anvendelse paa Varer, deres Etiketter eller Indpakning af fremmed Mønt, Maal eller Vægt eller Anvendelse af et andet Sprog end det, der benyttes i det Land, hvor Varerne ere frembragte, eller hvorfra Varerne ere indførte, skal ikke betragtes som en uriktig Angivelse af Varernes Frembringelsessted“. Dertil har Udvalget undtagen et enkelt Medlem foreslaaet at tilføje: „For Varers Vedkommende, producerede i Danmark, maa dog ikke kun benyttes fremmed Sprog“. Jeg vil nu ikke sige, at Stykket i det hele udmærker sig ved absolut let Forstaaelighed, man faar ikke tilstrækkelig tydeligt udtrykt, hvad der egentlig menes dermed; Meningen er den, at man ikke kan

forlange, at der paa en tykst Vare altid skal staa tykst Sprog, man kan faa indført tykste Varer, som har engelsk Sprog paa sig osv., det skal ikke være Udtryk for, at det er en uriktig Varebetegnelse, men Udvalget har ment, i alt Fald for danske Varers Vedkommende, der produceres her til Lands, at der ved Siden af et fremmed Sprog ogsaa skulde findes dansk Sprog eller i det mindste staa, at det var dansk Produkt. Der er ikke rigtig Mening i, at der produceres Varer herhjemme, som faa en fransk eller engelsk Etiket, og som gaa ud i Handelen herhjemme kun med den franske eller engelske Etiket. Man vil indrømme mig, at adskillige Mennesker deraf ikke ville faa det Indtryk, at det er en dansk Vare, de købe, men snarere det Indtryk, at det er en fremmed Vare, og dette Lovforslag gaar jo i det hele taget ud paa at sørge for, at Folk i saa høj Grad som muligt virkelig faa at vide, hvad det er, de købe, hvad de Varer indeholde, hvor de ere fra, og hvor stor Værdi de have. — Jeg skal ikke komme nærmere ind paa § 4, den tiltræder Udvalget i sin Helhed i den Affattelse, i hvilken den kommer fra Landstinget. Man er paa det rene med, at det i høj Grad gælder om, at det danske Smør kan vedblive at bevare sit gode Renomme i England, og man forstaar saa godt, at der maa tages meget vidtgaaende Hensyn, og de Ændringer, der ere foretagne i Landstinget og som have præciseret dette, har man ikke villet røre ved, da man i alt Fald i det væsentlige sympatiserede dermed. Slutningen af § 3 omhandler ogsaa dansk Smør, men det er det saakaldte Daafesmør, det, der pakkes i hermetisk tillukkede Blikdaaser, og som forsendes ikke til England, men til langt fjernere Egne, til Sydafrika, Sydamerika og Australien. Der har man ladet sig noget paavirke af, hvad der var fremme i Landstinget under Behandlingen af dette Lovforslag og er gaaet til de samme Bestemmelser som for Smørret i Fougstager. Smør, der sendes i Fougstager, maa ikke have dansk Stednavn paa sig, derjom det ikke er dansk Smør. Man maa ikke transitere udenlandske Smør herhjemme og sætte f. Eks. Københavns Mærke derpaa, da Englænderne saa let kunne komme til at mene, at det var dansk Smør, og det skulde de ikke, naar det ikke er det. Man har ikke villet gaa saa strengt til Værks lige over for det andet Smør, da det nu en Gang har indarbejdet sig paa disse meget fjernere Ryster, hvor vore Handelsinteresser ikke ere saa store i det hele taget som i Forhold til England. Vi have dog foreslaaet en lille Ændring, og det er den, at der i Stedet for, hvad der nu staar,